

[Justitsministeren.]

følgende: Jeg tror, at man tillægger denne Sag alt for stor Betydning. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en Ulykke, naar en uskyldig Mand bliver dømt — selvfølgelig, om det kan der overhovedet ikke være Diskussion —, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at lige-gyldigt, hvordan en Retsplejelov er, lige-gyldigt, hvilke Bestemmelser vi giver her i Rigsdagen, vil den Slags abnorme Tilfælde ikke kunne undgaas: at en Mand gaar hen og tilstaar en Forbrydelse, som han ikke har begaaet; vi vil aldrig nogen Sinde kunne faa en Reform af Retsplejen, som udelukker dette. Dertil kommer ogsaa den Omstændighed, som det ærede Medlem maa huske, at vedkommende havde været tiltalt før; der var altsaa paa Forbaand Indicier mod ham, og der var saaledes i Betragtning af, at han havde tilstaaet, Omstændigheder, der kunde tyde paa, at han var skyldig. Det, der hændte, er selvfølgelig uheldigt, men hvorfor skal hele Skylden kastes over paa Politiet, og hvorfor skal netop Politiets Virksomhed begrænses? Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hvis han havde haft Lejlighed til at følge Politiets Arbejde paa samme Maade som jeg, vilde han beundre det Arbejde, Politiet udfører. Det gaar absolut ikke ud paa altid at faa vedkommende til at tilstaa, det gaar lige saa ofte ud paa at rense den paagældende. Jeg har oplevet mange Tilfælde, hvor Politiet har sagt til mig: den Mand er mistænkt, men vi tror, han er uskyldig, og standser ikke Undersøgelsen, før vi har bevist det — og det til Trods for, at der var Indicier imod ham. Jeg tror, det ærede Medlem vilde lære at vurdere Politiets Arbejde, hvis han kom i nærmere Berøring med det. Politiet føler det, som sagt, ikke blot som sin Pligt at faa vedkommende dømt, men i mange Tilfælde at faa vedkommende renset, men de Tilfælde, hvor Politiet fuldstændig renser en Mand, der er mistænkt, ser det store Publikum blot ikke. Jeg kan saaledes nævne en Politimand, der har været fremdraget som særlig frygtet for sine Forhør i Ildebrandssager; men han har i flere Tilfælde renset mistænkte Personer, fordi han ansaa dem for at være uden Skyld. Naar der begaaes Fejl, kan det jo lige saa godt være Dommerne eller Defensorerne, der er Skyld deri, idet det jo ogsaa er dem, som skal fremdrage alle Omstændigheder; men i det omtalte Tilfælde har ingen af disse fundet noget, som kunde bevirke, at man troede, Manden var uskyldig. Hvor-

dan det i Virkeligheden forholder sig, vil Tiden vise; jeg vil blot advare mod Troen paa en Retsplejelov, hvorved den Slags abnorme Tilfælde kan undgaas. Thi jeg kalder det abnormt, at en tiltalt, der tidligere har været tiltalt for en Forbrydelse, altsaa ikke er helt ukendt med Retsmaskineriet her i Landet, bærer sig saaledes ad som i det nævnte Tilfælde. Vi kender jo alle det Tilfælde med en Mand, der tilstod sin Forbrydelse og senere tilbagekaldte Tilstaaelsen under Henvisning til, at han var blevet saa godt trakteret, at han mente, det var fornuftigt at tilstaa. Sagen blev taget op til fornyet Undersøgelse, og det blev konstateret, at Manden var skyldig. Ogsaa den Gang faldt man over Politiet, men med Urette. Den Slags uheldige Tilfælde kan forekomme, og ingen som helst Reform af vor Retspleje vil kunne udelukke dem.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) var navnlig inde paa det store Principspørgsmaal vedrørende Genoptagelse af Frifindelsesdomme. Det er jo et af de store Hovedprincipspørgsmaal i Retsplejeloven, og jeg forstaar det ærede Medlem, naar han siger, at det er haardt for en Mand, som er blevet frifundet, at Politiet kan komme og grave Sagen op igen. Det er rigtigt, men det er maaske en nødvendig Konsekvens af den indførte Reform, efter hvilken vi ikke som i gamle Dage kan grave og grave, indtil vedkommendes Skyld er konstateret; vi maa give op, for vi har ikke nu alle de Retsmidler, om jeg saa maa sige, til at faa vedkommendes Skyld konstateret, og han bliver derfor langt lettere frifundet. Det er derfor for Retssikkerhedens Skyld nødvendigt, at man, hvis der senere viser sig Omstændigheder, som tyder paa, at vedkommende alligevel er skyldig, faar lettere Adgang end i gamle Dage til at genoptage en Sag. Jeg tror egentlig, det hører sammen og er en nogenlunde naturlig Konsekvens af hele Reformen.

Det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Zahle) henviste til, hvad han som Medlem af Folketinget havde udtalt, og det var jo i alt væsentligt det samme, som det ærede Medlem udtalte her. Der er navnlig to store Spørgsmaal, som interesserer det ærede Medlem, nemlig Spørgsmaalet om Adgangen til at møde for Højesteret og Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Adgangen til at møde for Højesteret skal staa aaben for flere, end det allerede nu er Tilfældet, er jeg noget betænkelig ved at gaa saa vidt, som det